

om en Mængde Mennesker vilde kaste sig ind paa denne Vej uden ringeste Udsigt til at kunne leve af den. Men Endringsforslaget til § 14 vil imidlertid selv indeholde den største Opfordring for disse Mennesker til at benytte de omtalte 9 Maanedes til leetfindigen at kaste sig ind paa denne Vej, paa hvilken de saa umuligen kunde friste Livet. — Naar det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, oplæste Bestemmelsen i Forordningen af 1821 og sagde, at der, naar der var en saa ubtrykkelig Udtalelse i Lovgivningen, kunde der i alt Fald ikke være Tale om noget grundet Haab om at kunne faae Dispensation fra en saadan Bestemmelse, saa maa jeg dog, ærligt talt, synes jeg, kunne paastaae, at jeg, efterat den ærede Minister har udtalt, at der er blevet givet saadanne Dispensationer, og han ikke har udtalt sig bestemtere, end at han ikke troer, at de ere blevne givne i stort Omfang, vel maa være berettiget til alligevel at bruge hiint Udtryk, ligesom det virkelig er overordentligt vanskeligt og uheldigt, naar man overhovedet vil give en saadan Billighedstilsvøining til en Lov, som den heromhandlede, da ikke at give den saa vidt et Omfang, som Omstændighederne kræve.

Formanden: Jeg troede ikke, at jeg behøvede at erindre om, at, naar der gives et Medlem Ordet, men han ønsker, at et andet Medlem, der senere har forlangt Ordet, faaer det før ham, saa ligger det meget nær foreløbig at frasalde Ordet.

Justitsministeren: Det gjør mig meget ondt, at jeg ikke med Tal seer mig istand til at opløse, i hvor mange Tilfælde der er blevet meddeelt Dispensation fra Bestemmelsen i Forordningen af 1821, men jeg holder mig overbevist om, at det er fuldkomment stemmende med Sandheden, naar jeg siger, at det kun er i enkelte Tilfælde. Det er langt fra, som den sidste ærede Talers Ord kunde give Anledning til at troe, den almindelige Regel,

at en dansk Jurist med 2den Charakter, som i lang Tid har virket som Fuldmægtig, med Lethed vil kunne faae Dispensation fra hiin Bestemmelse og derved blive Procurator. Der var nogle af det ærede Medlems Ytringer, der kunde give Anledning til at troe, at det var saa, men det er ikke Tilfældet. Det er langt fra, at man med Lethed er gaaet hen og har dispenseret fra Bestemmelsen om Examinens-Charakteren; det er kun steet i enkelte Tilfælde, og det er fuldkomment vist og kan, forekommer det mig, ikke modsiges af Noget, at der ikke paa den Omstændighed, at der i enkelte Tilfælde er dispenseret fra et bestemt Lovbud, kan bygges noget grundet Haab om, at det Samme skal times Andre. — Siden den ærede Forslagsstiller, der er Ordfører for Endringsforslaget til § 4, saa stærkt fastholder dette sit Forslag, finder jeg mig dog foranlediget til gjentagende at opfordre det høie Thing til ikke at stemme for dette Forslag. Jeg maa paa det Allerstærkste modsætte mig en saadan Bestemmelse, hvorimod jeg kan berolige den ærede Ordfører for Forslagsstillerne med, at i de enkelte Tilfælde, hvor det virkelig kan siges, at Billighed taler for, at en Mand, der har 2den Charakter til dansk juridisk Examen, kommer i Betragtning til at blive Sagsfører, der skal hans Sag blive overveiet med den samme Samvittighedsfuldhed, hvormed enhver anden Sag bliver bedømt, naar han blot, inden de i Endringsforslaget til § 14 nævnte 9 Maanedes ere omme, ansøger om at blive Sagsfører. Jeg troer, at det var fuldkomment rigtigt, naar jeg før henviste den ærede Forslagsstiller og hans Meningsfæller til, at de ganske sikkert ved det Endringsforslag, som Udvalget saaledes har stillet til § 14, vilde kunne faae al den Beroligelse, hvorpaa de og de, for hvem de gjøre sig til Ordførere, have noget som helst tilnærmelsesviis berettiget Hævd.

Ordføreren: Jeg troer, at det vilde trætte det høie Thing, hvis jeg nu paany gik ind paa hele Discussionen, og dertil er der